

Arrest

nr. 91 791 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K; S; 5;;°, verklaarde de Azeri nationaliteit te bezitten en van Azeri afkomst te zijn. U werd op 01/01/1983 te Bakoe geboren. U bent getrouwd met H.B. (...) (OV 6.230.947). In mei 2002 vroeg u een eerste maal asiel in België aan. Op 3/10/2002 werd een beslissing tot niet in overwegingname genomen daar Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor uw asielaanvraag. In 2009 keerde u samen met uw echtgenoot naar Azerbeidjan terug. Omwille van zijn politieke activiteiten kregen jullie problemen met de autoriteiten. In november 2010 verliet uw echtgenoot Azerbeidjan van waaruit hij naar België reisde. Hij kwam er op 30/11/2010 aan en diende er op 19/01/2011 een asielaanvraag in. U werd op 5 mei 2011 door de Azeri autoriteiten aangehouden. Ze stelden tegen u dat uw man zich diende aan te melden bij

de autoriteiten. U werd diezelfde dag nog vrijgelaten. In juli 2011 verliet ook u Azerbeidjan en reisde uw man achterna. U kwam op 08/08/2011 in België aan en diende er diezelfde dag nog een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot H.B. (...) – ook uw aanhouding in 2011 linkte u aan zijn problemen (CGVS I p.16). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Tijdens uw eerste asielaanvraag (dd. 10/03/2008) verklaarde u staatloos te zijn. Echter werden toen vaststellingen dat u wel degelijk over de Azeri nationaliteit beschikt, iets wat u tijdens uw huidige asielaanvraag ook zelf aangeeft. U stelde toen in het kader van uw eerste asielaanvraag ook dat u geen andere problemen in Azerbeidjan had en indien u uw staatsburgerschap terug verkreeg dat al uw problemen zouden opgelost zijn. U maakte geen gewag van uw huidige beweringen tijdens uw tweede asielaanvraag dat u al sinds 2005 manifestaties tegen de Azeri overheid organiseerde (CGVS dd 02/12/2008, CGVS p.7). Uw houding is niet in overeenstemming te brengen met de verantwoordelijkheid die op een asielzoeker rust die een beroep doet op internationale bescherming, met name dat van hem verwacht wordt zijn asielrelaas volledig en duidelijk uiteen te zetten en dat dit logischerwijze impliceert dat zijn afgelegde verhaal waarheidsgetrouw moet zijn. Door het feit dat u tijdens uw eerdere asielaanvraag voor de Belgische autoriteiten dergelijke bedrieglijke verklaringen aflegde over uw vluchtmotieven, wordt uw algemene oprechtheid reeds zwaar ondermijnd.

Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u vervolging van de Azeri autoriteiten te vrezen omwille van de politieke activiteiten die u in West-Europa deed. Echter werden wederom vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden talrijke tegenstrijdigheden en hiaten in uw relaas vastgesteld die uw geloofwaardigheid ondermijnen.

Zo haalde u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts 1 arrestatie aan; namelijk toen u in januari 2009 onmiddellijk bij aankomst op de luchthaven werd gearresteerd. U verklaarde dat u na uw vrijlating niet meer naar huis durfde terug te keren en dat u sindsdien onderdook (DVZ verklaringen 37). Tijdens uw asielgehoor gaf u dan weer aan dat u hierna nog 2 keer werd gearresteerd (m.n. op 15/06/2010 en 01/09/2010) en dat u na uw eerste arrestatie terug naar huis keerde. U vroeg ook nog na uw eerste aanhouding een identiteitskaart aan op 24/06/2010 en leefde pas vanaf 03/09/2010 ondergedoken (CGVS p.3-4, p.9, 10). Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken had gedaan betreffende het feit dat u na uw vrijlating niet meer naar huis ging, stelde u enkel dat u niet meer naar uw domicilieadres ging (CGVS p.13). Dit is echter naast de kwestie daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u niet meer naar huis durfde te gaan in tegenstelling tot de functionele redenen (onafhankelijk en alleen leven) die u aanhaalde om in een huis van uw schoonmoeder te leven (CGVS p.3). Tijdens het asielgehoor bleek dat u pas vanaf september 2010 ondergedoken leefde. Bovenop het feit dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts 1 arrestatie aanhaalde verklaarde u toen dat u in 2009 een week werd aangehouden (Verklaringen 37). Tijdens uw asielgehoor verklaarde u echter dat u er ongeveer 2 weken werd vastgehouden. Toen u met uw verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd bleef u erbij dat u ongeveer 2 weken had gezegd (CGVS p.6). Dergelijke verklaring is enkel een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de laatste convocatie dat u kreeg (10/10/2010) neerlegde. U had voordien ook al vele convocaties gekregen maar u ging er nooit op in (DVZ verklaringen 37). Op het asielgehoor verklaarde u dan weer dat u voor 10/10/2010 nooit een convocatie had gekregen. Toen u met de desbetreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd

weet u dit aan taalproblemen wat niet als uitleg aanvaard wordt (zie verder) (CGVS p.5). Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u sinds uw vrijlating nooit op het politiebureau bent geweest (Verklaringen 37). Op het asielgehoor bleek dan weer dat u in juni en in september 2010 op het politiebureau werd vastgehouden (CGVS p.9-10).

Voorts zaten er ook tegenstrijdigheden in het door u aangegeven tijds kader. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 19/01/2011 dat u op 29/11/2010 in België aankwam (DVZ inschrijvingsformulier). Op 09/02/2011 verklaarde u dan weer op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u pas begin 2011 uit Bakoe vertrok (DVZ verklaringen 34). Tijdens uw asielgehoor gaf u dan weer aan dat u in november 2010 uit Bakoe vertrok en dat u op 30/11/2010 in België aankwam (CGVS p.3). Gesteld dat u effectief op 30/11/2010 in België aankwam wachtte u onaannemelijk lang met het indienen van een asielaanvraag. Gesteld dat u pas begin 2011 uit Bakoe vertrok dient te worden vastgesteld dat u, gezien de door u verklaarde vervolgingsvrees, nog onaannemelijk lang in uw land van herkomst verbleef. Dergelijke tegenstrijdigheden zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees.

Betreffende uw stelling dat u taalproblemen ondervond tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken - u had het interview in het Nederlands afgelegd, maar merkte pas nadien dat uw Nederlands wellicht nog niet voldoende was - kan weinig rekening mee worden gehouden. Ten eerste kon u aan het begin van het asielgehoor, dat in het Azeri werd gedaan op uw vraag, niet aangeven welke fouten u toen had gemaakt (CGVS p.2). Ten tweede was het uw eigen keuze het gehoor in het Nederlands af te leggen waardoor men ervan kan uitgaan dat uw Nederlands goed genoeg was; u had hier immers vele jaren verbleven en wist dat u (net zoals uw vrouw) over de bijstand van een Azeri tolk kon beschikken. Tijdens uw vorige asielaanvraag had u bovendien uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Azeri gedaan. Tenslotte ondertekende u ter goedkeuring ook de genoteerde verklaringen en gaf u toen op geen enkel moment blijk van problemen qua taal. Dergelijke uitspraken post factum zijn dan ook geen vrijgeleide ter rechtvaardiging voor het overvloedige aantal tegenstrijdigheden die tijdens het gehoor werden vastgesteld. Het niet vermelden van informatie of het geven van manifest foutieve informatie, zoals het verschil tussen 1 en 2 weken betreffende de enige aanhouding die u aanhaalde, kan niet aan enigerlei taalproblemen worden toegeschreven maar enkel aan een manifest gebrek aan geloofwaardigheid.

Voorts werd een stuitend gebrek aan bewijsstukken vastgesteld om uw relaas te ondersteunen. Niettemin konden deze van u worden verwacht. Zo verklaarde u dat uw schoonmoeder werd veroordeeld tot 7 jaar voor fraude (CGVS p.12). Echter zou het onderliggende motief van de veroordeling haar onderzoek naar de dood van haar man betreffen. Ten eerste legt u geen enkel bewijs neer dat uw schoonmoeder effectief door een Azeri rechtbank werd veroordeeld. Ten tweede blijkt uit geen van de door u neergelegde documenten dat uw schoonvader problemen met de autoriteiten had noch dat hij in verdachte omstandigheden zou zijn overleden. U legt zelfs een krantenartikel neer waarin uw vader als een voornamen en plichtsbewuste burger wordt geportretteerd zonder enige indicatie van zijn politieke activiteiten (CGVS I vrouw p.9). Uit de overlijdensakte en het krantenartikel blijkt enkel dat hij aan een hartaanval stierf (CGVS I vrouw p.9, CGVS p.10). Aangaande uw aanwezigheid op protestacties tegen de Azeri overheid legt u evenmin enige bewijsstukken neer ondanks het feit dat u stelde dat er foto's van bestonden en dat u ten minste enkele van die manifestaties zelf had georganiseerd. Een dergelijk gebrek aan overtuigende bewijsstukken is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat bij u werd vastgesteld. Uw bewering (zie ook politieattest dd. 15/09/2011) als zouden verscheidene documenten bij een diefstal in Antwerpen gestolen zijn is onafdoende. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat documenten die dergelijke feiten zouden verklaren gestolen werden – het is bijvoorbeeld ongebruikelijk een vonnis, convocaties en een overlijdensakte overal mee te nemen. Ten tweede stelde u dat er op convocaties en het vonnis van uw schoonmoeder na niets anders werd gestolen (CGVS p.12-13, CGVS I vrouw p.6-7). Het is weinig aannemelijk dat er geen andere documenten bestaan aangaande het proces van uw moeder noch dat u geen documenten aangaande het proces van uw vader kon voorleggen.

Ten slotte dient ook te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig kennis heeft over de partij musavat waarvan u al sinds 2004 lid bent en waarvoor u in Europa manifestaties organiseerde (CGVS p.4). Omwille van deze politieke activiteiten werd u volgens uw beweringen ook in Azerbeidjan vervolgd (CGVS p.6). Toen u echter enkele basisvragen over musavat werden gesteld gaf u vage en foutieve informatie. Toen u werd gevraagd of u weet had van samenwerkingsverbanden van musavat met anderen gaf u de public chamber aan en u gaf hier opmerkelijk genoeg direct de oprichtingsdatum mee zonder dat hiernaar gevraagd werd. Tijdens het interview met uw vrouw dat enkele weken

voordien plaatsvond werden haar enkele vragen over de public chamber gesteld waar zij duidelijk geen informatie kon over geven (CGVS I vrouw p.17). Het is bijgevolg niet vergezocht om te denken dat uw vrouw dergelijke vraag aan u doorspeelde na haar eerste interview. U stelde niettemin ook dat enkel leden van popular party en musavat lid waren van de public chamber. Uit informatie waar het commissariaat generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd blijkt echter dat hun ledensamenstelling een veel breder spectrum omvat. Toen gevraagd werd of musavat voordien al samenwerkingsverbanden had gesloten gaf u wederom een samenwerking aan tussen popular party en musavat. U stelde dat dit blok in 2008 ontstond. U had geen weet van andere samenwerkingsverbanden die voordien werden gedaan. Toen u vervolgens werd gevraagd of azadlyg blok u iets zei stelde u dat u dat bedoelde met het blok dat in 2008 werd opgericht. U stelde dat musavat dit blok had verlaten omwille van interne divergenties die u niet kon concretiseren. Toen u erop gewezen werd dat het azadlyg blok in 2005 onstond en dat musavat het blok reeds in 2006 verliet stelde u enkel dat u het ongeveer zei, hetgeen echter niet blijkt uit uw hierboven vermelde verklaringen. Bovendien kan erop gewezen worden dat musavat dit blok verliet omdat ze in het parlement wilden zetelen wat een concrete en duidelijke splijtzwam is die maakte dat ze het blok verlieten. In 2008 is het informele samenwerkingsverband joint democratic forces samen met musavat opgestart. U had echter nog nooit van dit samenwerkingsverband gehoord. Voorts is het weinig logisch dat u het minst politieke kennis heeft over de periode dat u het meest politiek actief was – zijnde voor 2008 had u geen informatie over musavat terwijl u in 2009 stopte met uw politieke activiteiten. (CGVS p.13-15, landeninformatie) Een dergelijke onwetendheid doet dan ook ernstig twijfelen aan uw activisme voor de partij musavat en maakt het weinig aannemelijk dat u omwille van dit politiek activisme op dergelijke wijze door de autoriteiten wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling is dan ook een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en de bewijsstukken ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Jullie identiteitskaarten, jullie geboorteaktes en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De door u neergelegde mail is een bericht dat u op de website van Gambar (voorzitter musavat) plaatste. Dit geeft geen enkele bewijswaarde daar het enkel een eenzijdig bericht van u is op een website (CGVS p.4). Bovendien dateert het bericht van 2003 terwijl u wordt vervolgd omwille van politieke activiteiten tussen 2005 en 2009.

De brief van de voorzitter van de Wereldunie van Azerbeijaanse politieke vluchtelingen is een gesolliciteerde brief van uwentwege die op zichzelf geen enkele bewijswaarde heeft. De brief is bovendien voor het grote deel een visie op de algemene situatie in Azerbeidjan voor politieke activisten. Dat hij u omschrijft als een vooraanstaand activist binnen musavat kan vanwege het gebrek aan politieke kennis die u over musavat heeft en de ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de problemen die u ten gevolge hiervan zou gekend hebben, ernstig over getwijfeld worden.

De werkbadge van uw schoonvader geeft aan dat hij in het parlement was tewerkgesteld wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Nergens uit de werkbadge noch uit de verklaringen van uw vrouw hieromtrent blijkt enige link met musavat (CGVS I vrouw p.4-5)

Het krantenartikel van uw schoonvader geeft aan dat hij overleed aan een hartaanval en dat hij een zeker aanzien in Azerbeidjan had (CGVS I vrouw p.8-9). Dergelijke zaken worden nergens in deze beslissing in twijfel getrokken.

Uit de brief van uw moeder aan het parket kan nergens worden afgeleid of ze die ooit heeft verstuurd, laat staan of ze ooit een antwoord op de brief kreeg. Uw schoonvader wordt er overigens zelfs niet in vermeld (CGVS I vrouw p.7).

De overlijdensakte en de foto's geven aan dat uw schoonvader overleden is wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het geeft echter geen enkele indicatie dat uw schoonvader in verdachte omstandigheden overleed (CGVS p.10).

De videoband toont een beeld van uw schoonouders die in 2002 aan een manifestatie zouden hebben deelgenomen zonder dat ze toespraken hielden of gearresteerd werden (CGVS I vrouw p.7-8). Echter kan hier bezwaarlijk uit worden afgeleid dat zij hierdoor nadien in de problemen kwamen. Ten eerste zouden de problemen van uw schoonvader pas in 2009 naar aanleiding van uw activiteiten begonnen zijn. Ten tweede werkte hij nadien voor de staat waardoor het weinig aannemelijk dat hij omwille van politieke gronden in de periode na 2002 werd vervolgd. Bovendien bevat het krantenartikel geen enkele referentie naar oppositieactiviteiten en geeft het enkel het beeld van een vooraanstaand man in Azerbeidjan die voor zijn kwaliteiten wordt geprezen.

De partijlidkaarten van u en uw vrouw geven geen enkele informatie over de betrokkenheid die jullie beiden in deze partij hadden.

Het Belgisch krantenartikel geeft aan dat u een sportief persoon bent wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De medische attestatie geven aan dat uw vrouw psychische problemen heeft. Vooreerst kunnen deze medische problemen niet aan jullie vervolgingsproblemen worden gelinkt. Ten tweede is jullie gebrek aan geloofwaardigheid op basis van uw verklaringen gebaseerd.

De door u voorgelegde convocatie bevat geen enkele referentie naar de reden waarom u door de autoriteiten als getuige wordt opgeroepen zodat deze op zichzelf niet aan uw vervolgingsproblemen worden gelinkt (CGVS p.5). Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen over de door u verkregen convocaties neer wat het nog minder aannemelijk maakt dat dergelijke convocatie ook maar iets met de door u verklaarde vervolgingsproblemen heeft te maken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot H. B. (...).

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 91 789 van 20 november 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H. B. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker begint zijn verzoekschrift met een uitgebreide bespreking van het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) tekortschoot bij zijn onderzoek in dit verband.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal immers zijn identiteit niet in twijfel trekt en niet op geldige wijze verzoekers vrees voor vervolging weerlegt. De commissaris-generaal hield geen rekening met de informatie die nochtans in het CEDOCA-document opgenomen is en aan het administratief dossier is toegevoegd. Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen enkele precieze verwijzingen doet naar de bronnen die hij gebruikt om de bestreden beslissing te trachten te motiveren en dat hij zich tevreden stelt met een summier overzicht van enkele elementen uit de CEDOCA-informatie zonder te

verduidelijken welke informatie-elementen op verzoeker van toepassing zijn. Verzoeker stelt verder nog dat de commissaris-generaal niet op geldige wijze weerlegt waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), artikel 17 §2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dat de procedure voor het Commissariaat-generaal regelt, alsook haar functionering, een schending van het principe van het voordeel van de twijfel, een gebrek aan enig onderzoek gevoerd naar de politieke activiteiten van verzoeker, de gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-informatie, een manifeste appreciatiefout en een verkeerde lezing van de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal en een incorrecte confrontatie van verzoekers verklaringen bij zijn twee gehoren op het Commissariaat-generaal. Verder beroept verzoeker zich nog op een gebrek aan in overweging nemen van het onrechtvaardige gebrek aan een tolk Azeri bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en een gebrek aan motivering betreffende de weigering van de subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt vervolgens de verschillende motieven van de bestreden beslissing aan en poogt deze één voor één te weerleggen.

2.2.1. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt frauduleuze verklaringen te hebben afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag in België stelt verzoeker vooreerst dat onderstreept dient te worden dat zijn verklaringen in het kader van deze eerste asielaanvraag en van huidige asielaanvraag perfect overeenkomen. Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van zijn eerste aanvraag niet ondervraagd is geweest over politieke activiteiten in België voor de MUSAVAT-partij en dat hij op het moment van zijn gehoor bij zijn eerste asielaanvraag, op 2 december 2008, nog geen enkel probleem kende met de Azerische autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten in België. De problemen die verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag aanhaalt zijn van start gegaan in januari 2009 toen verzoeker in de luchthaven van Baku aankwam.

Hierover merkt verzoeker op dat aan verzoeker tijdens zijn gehoor op 15 januari 2012 geen vragen werden gesteld over de identiteitsdocumenten waarmee hij in 2009 opnieuw zijn land van herkomst is

binnen geraakt of over de manier waarop hij is teruggekeerd. Verzoeker meent dan ook dat de motivering dat verzoeker frauduleuze verklaringen aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet gebruikt kan worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Bovendien meent verzoeker dat dit motief van de bestreden beslissing totaal irrelevant is bij de beoordeling van huidige asielaanvraag.

Tot slot stelt verzoeker dat volgens rechtspraak van de Raad "het bestaan van een fraude niet van aard is de asielinstanties ervan te weerhouden zich te vergewissen over het bestaan van een vrees of van een werkelijk risico" (CCE 23 mars 2010 n° 40 636). Deze redenering moet volgens verzoeker in huidig geval gevolgd worden.

De Raad is van mening dat het feit dat verzoekers eerste asielaanvraag in België afgewezen is omdat de commissaris-generaal deze als frauduleus achtte een overtuigend motief is. De Raad meent dat enkel het feit in het verleden valse verklaringen af te hebben gelegd op zich geen element is om huidige asielaanvraag ongegrond te verklaren, maar wijst erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). De verzoekende partij kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

2.2. Verzoeker betwist de aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij tijdens zijn onderhoud op de DVZ geen bijstand heeft gekregen van een tolk Azeri. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker wel bijstand van een tolk Azeri gevraagd.

Verzoeker meent dat zijn gehoor op 2 december 2008 in het kader van zijn eerste asielaanvraag het onweerlegbare bewijs vormt dat hij op dat ogenblik niet voldoende kennis had van het Nederlands om zich in deze taal te kunnen uitdrukken ondanks het feit dat hij meerdere jaren in België verbleef sinds hij in 2000 was aangekomen als minderjarige met zijn ouders. In de bestreden beslissing zijn geen indicaties dat verzoeker niet effectief teruggekeerd zou zijn naar zijn land van herkomst, waar hij twee jaar het Nederlands niet heeft gebruikt. Al deze elementen vormen indicaties dat verzoekers kennis van het Nederlands niet voldoende was om het onderhoud op de DVZ in het Nederlands te doen. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 15 juni 2012 meteen heeft aangegeven dat hij dacht dat er fouten waren in het verslag van zijn onderhoud op de DVZ en verzoeker citeert hierbij de relevante passages van het gehoorverslag (gehoor Commissariaat-generaal p. 1 en 2). Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde Azeri, Russisch, Nederlands en een beetje Frans te spreken, maar er werd hem nergens uitdrukkelijk gevraagd of hij de bijstand van een tolk wenste en verzoeker meent dat het evident is dat dit op formele en expliciete manier vermeld moet worden in de documenten van de DVZ.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen betreffende het niet ontvangen van het verslag van het onderhoud bij de DVZ met de werkelijkheid overeenstemmen. Hierdoor kon verzoeker niet nagaan of zijn verklaringen correct vastgelegd waren, zodat hij voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet kon weten of er fouten waren gemaakt.

De Raad merkt op dat verzoeker zich beroept op het feit dat zijn verklaringen op de DVZ niet juist vastgelegd zouden zijn. Wat dit betreft is de Raad van mening dat uit de antwoorden van de vragenlijst op de DVZ niet blijkt dat verzoeker niet voldoende de taal beheerste om duidelijke verklaringen af te leggen. De Raad wijst er overigens op dat verzoeker op de DVZ zelf ook niet heeft gevraagd om de bijstand van een tolk of enige aanwijzing heeft gegeven dat hij problemen had om zich uit te drukken in het Nederlands. Ook is het zo dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ondertekend heeft, en hierdoor de inhoud ervan aanvaardde. Ook staat op de vragenlijst die verzoeker tekende dat het verslag hem in het Nederlands werd voorgelezen. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat de verklaringen die zijn opgenomen in de vragenlijst niet overeenstemmen met hetgeen hij gezegd heeft, en slaagt hier niet in zodat de tegenstrijdigheden recht blijven.

Hoewel de Raad erkent dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad geen kopie gekregen heeft van de vragenlijst die op de DVZ ingevuld werd, is de Raad van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn verklaringen niet correct genoteerd werden.

De Raad meent dat verzoeker de aangehaalde tegenstrijdigheden dient te weerleggen en zich niet louter kan beroepen op taalproblemen.

2.2.1. De commissaris-generaal verwijt verzoeker tegenstrijdigheden betreffende hoe vaak hij opgepakt werd nadat hij naar zijn land van herkomst terugkeerde in 2009 en eveneens betreffende het feit of hij al dan niet nog naar zijn huis ging nadat hij vrijgelaten werd.

Verzoeker stelt dat hij op de DVZ verklaarde dat hij bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in 2009 op het vliegveld van Baku meteen aangehouden is. Uit zijn verklaringen kan men niet afleiden dat hij later niet nog meermaals aangehouden werd.

Ook wat betreft het feit of hij nog terugkeerde naar zijn huis of niet meent verzoeker dat er geen tegenstrijdigheden zijn. Hij zou niet meer naar zijn domicilieadres zijn teruggekeerd, omdat er iemand anders woonde, wat overeen zou komen met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal. Verzoeker meent verder dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal toen verzoeker geconfronteerd werd met deze contradictie, geen rekening gehouden met verzoekers verklaring op de DVZ. Verzoeker stelde dat hij niet terugging naar het adres van zijn propiska-adres.

Verzoeker stelt ten slotte ook dat duidelijk is dat de protection-officer (hierna: PO) op het Commissariaat-generaal hem niet heeft geconfronteerd met de verklaringen afgelegd op de DVZ en dat zijn verklaringen weldegelijk perfect concordant zijn zodat deze zogenaamde contradictie niet weerhouden kan worden.

Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad wijst er ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar in casu niet overtuigt.

De Raad wijst erop dat verzoeker bij zijn onderhoud op de DVZ weldegelijk enkel melding heeft gemaakt van slechts eenmaal gearresteerd te zijn na zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in 2009. Verdere arrestaties blijken niet uit zijn overige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar verzoeker stelt dat hij ondergedoken leefde op verschillende plaatsen en nooit inging op de oproepingen van de politie die gebracht werden naar "zijn huis".

Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij reeds van bij zijn eerste onderhoud met de Belgische asielinstanties problemen die de kern van zijn asielrelaas vormen, zoals arrestaties, meedeelt, zodat de medewerkers zich een correct beeld kunnen vormen van zijn problemen. De Raad vindt het feit dat verzoeker nog tweemaal gearresteerd zou geweest zijn en dit onvermeld laat op de DVZ niet overtuigend.

Ook wijst de Raad erop dat verzoeker eveneens op de DVZ verklaarde dat hij na zijn arrestatie op de luchthaven van Baku een week werd vastgehouden en dat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het ongeveer twee weken duurde, 12 of 13 dagen, vooraleer hij werd vrijgelaten (gehoor 15 juni 2012, p. 6).

De Raad meent dat het motief of verzoeker al dan niet nog naar zijn propiska-adres ging na zijn terugkeer naar zijn land van herkomst een overtuigend motief is.

De Raad stelt wel vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ondergedoken leefde zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Tijdens het gehoor (p. 3) verklaarde verzoeker dat hij anderhalve maand bij zijn schoonmoeder ging wonen en vervolgens in een ander huis van zijn schoonmoeder omdat zij een jonge familie waren en onafhankelijk wilden leven en niet bij de

schoonmoeder kon leven en uitdrukkelijk ontkent dat er geen andere redenen waren om daar te leven (gehoor, p. 3).

2.2.2. Wat de convocaties die verzoeker ontvangen heeft betreft stelt verzoeker dat de aangehaalde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van de aangehaalde taalproblemen en verwijst hij naar hetgeen hoger reeds werd gesteld.

Ook de Raad verwijst hier naar het bovenstaande en wijst erop dat verzoeker er niet in slaagt om de aangehaalde tegenstrijdigheid te weerleggen door louter taalproblemen aan te halen. Dit motief van de bestreden beslissing blijft aldus gelden.

2.2.3. Wat betreft de tegenstrijdigheden betreffende het moment dat verzoeker de laatste keer uit zijn land van herkomst vertrok, stelt verzoeker vooreerst dat de aandacht gevestigd dient te worden op de absurde redenering van de commissaris-generaal. Verzoeker wijst erop dat hij op constante manier verklaard heeft op 29 of 30 november in België aangekomen te zijn, zodat hij materieel gezien onmogelijk zijn land van herkomst pas in het begin van 2011 verlaten kan hebben. Verzoeker meent dat hieruit afgeleid dient te worden dat de verklaring op de DVZ waaruit de tegenstrijdigheid voortkomt een materiële fout moet zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker bevestigt dat hij op 29 of 30 november 2010 in België aangekomen is. De bestreden beslissing stelt: "Gesteld dat u effectief op 30/11/2010 in België aankwam wachtte u onaannemelijk lang met het indienen van een asielaanvraag. Gesteld dat u pas begin 2011 uit Bakoe vertrok dient te worden vastgesteld dat u, gezien de door u verklaarde vervolgingsvrees, nog onaannemelijk lang in uw land van herkomst verbleef. Dergelijke tegenstrijdigheden zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verklaring geeft voor het feit dat hij tot 19 januari 2011 wachtte om een (tweede) asielaanvraag in te dienen.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;"

De Raad stelt ook vast dat verzoeker die verklaarde reeds op het ogenblik van zijn terugkeer in januari 2009 onmiddellijk gearresteerd te zijn en volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken om die reden zijn land verliet "gezien de door u (hem) verklaarde vervolgingsvrees, nog onaannemelijk lang in uw (zijn) land van herkomst verbleef". Ook op dit punt geeft verzoeker geen verklaring in zijn verzoekschrift en dit ondermijnt de aannemelijkheid van zijn asielrelaas. Ook ter zitting geeft verzoeker die hiermee geconfronteerd werd geen verklaring in dit verband.

2.2.4. Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij voor de auditie van 2 december 2008 bij het CG een Azeri tolk vroeg het bewijs is dat hij het Nederlands onvoldoende kende om bij zijn tweede asielaanvraag 10 2011 zijn verklaringen in Het Nederlands af te leggen, stelt de Raad vast dat verzoeker sinds 2000 in België verbleef als kind van asielzoekers en hij zoals hoger gesteld niet aannemelijk maakt dat hij onvoldoende het Nederlands kende om de elementen aan te duiden voor zijn tweede asielaanvraag. Hij heeft zelf bij DV verklaard dat hij Nederlands sprak (gehoor, p. 2) en verklaard geen bijstand te verzoeken van een tolk.

2.2.5. Wat het gebrek aan documenten van verzoeker met betrekking tot de veroordeling onder valse voorwendsels van zijn schoonmoeder, de problemen van zijn schoonvader en zijn overlijden in verdachte omstandigheden en de deelname van verzoeker aan manifestaties in Europa stelt verzoeker dat het CGVS nagelaten heeft onderzoeksmaatregelen te verrichten. Verzoeker verwijst ook naar de voorgelegde brief van de president van de Wereldunie van Azerbeïjaanse politieke vluchtelingen en naar het PV van de politie van Antwerpen dd. 15 september 2011.

De bestreden beslissing stelt: "Voorts werd een stuitend gebrek aan bewijsstukken vastgesteld om uw relaas te ondersteunen. Niettemin konden deze van u worden verwacht. Zo verklaarde u dat uw schoonmoeder werd veroordeeld tot 7 jaar voor fraude (CGVS p.12). Echter zou het onderliggende motief van de veroordeling haar onderzoek naar de dood van haar man betreffen. Ten eerste legt u geen enkel bewijs neer dat uw schoonmoeder effectief door een Azeri rechtbank werd veroordeeld. Ten tweede blijkt uit geen van de door u neergelegde documenten dat uw schoonvader problemen met de autoriteiten had noch dat hij in verdachte omstandigheden zou zijn overleden. U legt zelfs een krantenartikel neer waarin uw vader als een voorname en plichtsbewuste burger wordt geportretteerd zonder enige indicatie van zijn politieke activiteiten (CGVS I vrouw p.9). Uit de overlijdensakte en het krantenartikel blijkt enkel dat hij aan een hartaanval stierf (CGVS I vrouw p.9, CGVS p.10). Aangaande uw aanwezigheid op protestacties tegen de Azeri overheid legt u evenmin enige bewijsstukken neer ondanks het feit dat u stelde dat er foto's van bestonden en dat u ten minste enkele van die manifestaties zelf had georganiseerd. Een dergelijk gebrek aan overtuigende bewijsstukken is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat bij u werd vastgesteld. Uw bewering (zie ook politieattest dd. 15/09/2011) als zouden verscheidene documenten bij een diefstal in Antwerpen gestolen zijn is onafdoende. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat documenten die dergelijke feiten zouden verklaren gestolen werden – het is bijvoorbeeld ongebruikelijk een vonnis, convocaties en een overlijdensakte overal mee te nemen. Ten tweede stelde u dat er op convocaties en het vonnis van uw schoonmoeder na niets anders werd gestolen (CGVS p.12-13, CGVS I vrouw p.6-7). Het is weinig aannemelijk dat er geen andere documenten bestaan aangaande het proces van uw moeder noch dat u geen documenten aangaande het proces van uw vader kon voorleggen."

Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaten heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Wat de brief van de president van de Wereldunie van Azerbeijaanse politieke vluchtelingen verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waar gesteld wordt: "De brief van de voorzitter van de Wereldunie van Azerbeijaanse politieke vluchtelingen is een gesolliciteerde brief van uwentwege die op zichzelf geen enkele bewijswaarde heeft. De brief is bovendien voor het grote deel een visie op de algemene situatie in Azerbeidjan voor politieke activisten. Dat hij u omschrijft als een vooraanstaand activist binnen musavat kan vanwege het gebrek aan politieke kennis die u over musavat heeft en de ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de problemen die u ten gevolge hiervan zou gekend hebben, ernstig over getwijfeld worden."

De Raad schaaft zich achter dit motief. Getuigschriften van een politieke beweging zijn op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

De Raad stelt vast dat verzoeker de uitvoerige motivering betreffende het gebrek aan bewijs niet weerlegt. Indien de verzoekende partij bewijsmiddelen waarover zij beschikt(e) niet voorlegt dient zij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven, wat in casu niet het geval is. Uit het attest van de politie van 15 september 2011 blijkt dat er naar aanleiding van de handtasdiefstal van de echtgenote van verzoekster "een stuks documenten Politie Azerbeidzjan" gestolen werd. De echtgenote van verzoeker stelde dat er op convocaties en het vonnis van uw schoonmoeder na niets anders werd gestolen (CGVS p.12-13, CGVS I vrouw p.6-7). Terecht stelt de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat er geen andere documenten bestaan aangaande het proces van uw moeder noch dat u geen documenten aangaande het proces van uw vader kon voorleggen. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.2.6. Wat betreft de beperkte kennis van verzoeker met betrekking tot de Musavat-partij stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet weerlegt, maar ten onrechte stelt dat het CGVS onderzoek had moeten verrichten.

De Raad meent dat de kennis van een partij waarvan een verzoeker stelt actief lid te zijn in concreto getoetst moet worden, maar dat verzoeker in deze niet overtuigt dat hij een actief lid was, die betogingen organiseerde met de financiering ervan door zijn schoonvader. Zijn verklaringen in dit verband zijn vaag. Hij zou mensen in België verzameld hebben en met hen gepraat en bijeengekomen zijn in het Noodstation en gebruikte het geld van zijn schoonvader om benzine, eten en plakaten te betalen (gehoor, p. 8). Dit overtuigt niet.

2.2.7. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde documenten verwijst verzoeker nogmaals naar de brief van de president van de Wereldunie van Azerbeïjaanse politieke vluchtelingen en stelt hij dat de voorgelegde lidkaarten van de Musavat-partij een begin van bewijs zijn van het asielrelaas van verzoeker en zijn echtgenote.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad meent dat de voorgelegde lidkaarten van de Musavat-partij geen bewijs zijn van het asielrelaas van verzoeker en zijn echtgenote. Hij maakt niet aannemelijk dat het loutere lidmaatschap van deze partij zou leiden tot vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad schaart zich achter het motief uit de bestreden beslissing.

2.3. De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.4. Daar waar de verzoekende partij haar verzoekschrift afsluit met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht wijst de Raad erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS